

[Alfred Hansen]

de. Er regeringen indstillet på for nærværende at stille flere midler til rådighed for realkreditinstitutternes udlånsvirksomhed?

Glistrup (FP):

I de foregående indlæg er der kommet 9 indvendinger imod forslaget, og det er kun den ene af disse 9 indvendinger, der kan være nogen holdbar fornuft i eventuelt at diskutere. Det var det, hr. Alfred Hansen nævnte om, hvorvidt datoen den 15. april 1980 var den rigtige. Jeg kan da godt erkende, at det kan man drøfte nærmere. Det er bare et emne, som nok er bedst egnet til, at vi får en hel del tekniske oplysninger frem i udvalget. Så må man drøfte det, og så er det bestemt ikke noget ultimativt krav, at det lige præcis skulle være den dag. Der er jo også den 16. og 17. i april måned og også andre datoer på kalenderen for næste år, så det kan man da snakke om.

Derimod er det åbenbart, at de 8 andre indvendinger, som blev fremsat, simpelt hen ikke holder. Jeg skal meget gerne tage dem i den rækkefølge, hvori de kom.

Først forklarede ministeren – selvfølgelig støttet af det parti, det konservative folkeparti, der jo i vidt omfang er regeringens ekko, når det drejer sig om økonomisk politik – at når betalingsbalancen er så slem, så kan vi skam ikke ophæve restriktionerne. Ja men kan man dog ikke forstå, at det er præcis det samme som at sige, at når en mand nu har drukket sig drønfuld og beruset igennem en lang årrække, så skal man ikke holde op med at hælde snaps i ham, så må man blive ved med at hælde noget mere snaps i ham. Når den danske betalingsbalance er så dårlig, er det, fordi vi har kørt med for mange restriktioner, for megen statsindblanding af folk, der ikke har begreb om tingene. Derfor er vores udenrigshandel gået så dårligt, som den er. Lige så lidt som man kan anbefale, at man bare skal blive ved med at hælde snaps i alkoholikere, lige så lidt kan det være rigtigt at sige, at vi bare skal blive ved med at bevare restriktioner, når vi nu har fået den betalingsbalancevanskelighed, der eksisterer.

Det næste, ministeren anførte, var, at bankerne kan jo bare sørge for, når de nu er under den restriktion og styring, at låne ud til erhvervene. Den socialdemokratiske regering tager aldeles fejl, når man tror, man på den

måde kan sondre mellem erhvervslån og forbrugslån. Forbrugslån er lige så økonomisk fornuftige som erhvervslån. Om man giver lånet til sælgeren eller køberen, er en teknisk detalje, der ikke har noget med den økonomiske politik at gøre som sådan, og ofte vil forbrugslån så langt være at foretrække for erhvervslån, fordi det giver færre led i den senere afvikling af finansieringen, end når man skal udlåne til en virksomhed, der så skal sælge til forbrugeren. Derigennem er der etableret to kreditlemleværender, hvor debitor ikke er den, der ejer tingene.

Det tredje, der blev anført fra ministerens side, er, at han ikke synes, den danske valutareserve er så stor, som den burde være. Det er den heller ikke, men der er nu ingen grund til at blive så aldeles forskræmt, hvad angår selve reservens størrelse. Nok er det da rigtigt, at vi i et land som Danmark med den enormt store udenrigshandel, som det er nødvendigt for os at have, har en kortfristet privat gæld, men det følger simpelt hen med. Så længe det danske samfund skal fungere med den internationale specialisering, som vi er ude for, vil der hele tiden være en revolverende privat gæld, som er kortfristet, når man køber varer på 3 måneders kredit, eller hvad man nu gør, så det er der ingen grund til at være så bekymret over, som ministeren var. Men derfor havde det selvfølgelig været rart, hvis vi kunne sige: ja men vi har en plusnettostilling i forhold til udlandet på 20, 30 eller 40 mia kr., og det giver sig udtryk i en valutareserve, som er på en 50-70 mia kr., men det kræver da selv af fremskridtspartiet et par års politik, før vi kan nå frem til det, men vi må bare begynde med at afvikle restriktionerne.

Så fortalte hr. Svend Andersen og fru Birgith Mogensen os, at det skam er nødvendigt med en bedre styring af kreditformidlingen. Ja, det er da rigtigt: det er da knippelgodt at få en bedre styring af kreditformidlingen, men hvem har nogen sinde i noget som helst samfund, i Danmark, i Skandinavien, i EF, i Østblokken eller andre steder, set, at kreditformidlingen bliver bedre styret ved, at man umyndiggør bankfolkene, der har forstand på det, og i stedet for indsætter nogle embedsmænd, der ud fra mere eller mindre politisk farvede påvirkninger finder ud af, hvordan kreditformidlingen skal glide. Det er nødvendigt at få den danske kreditformid-